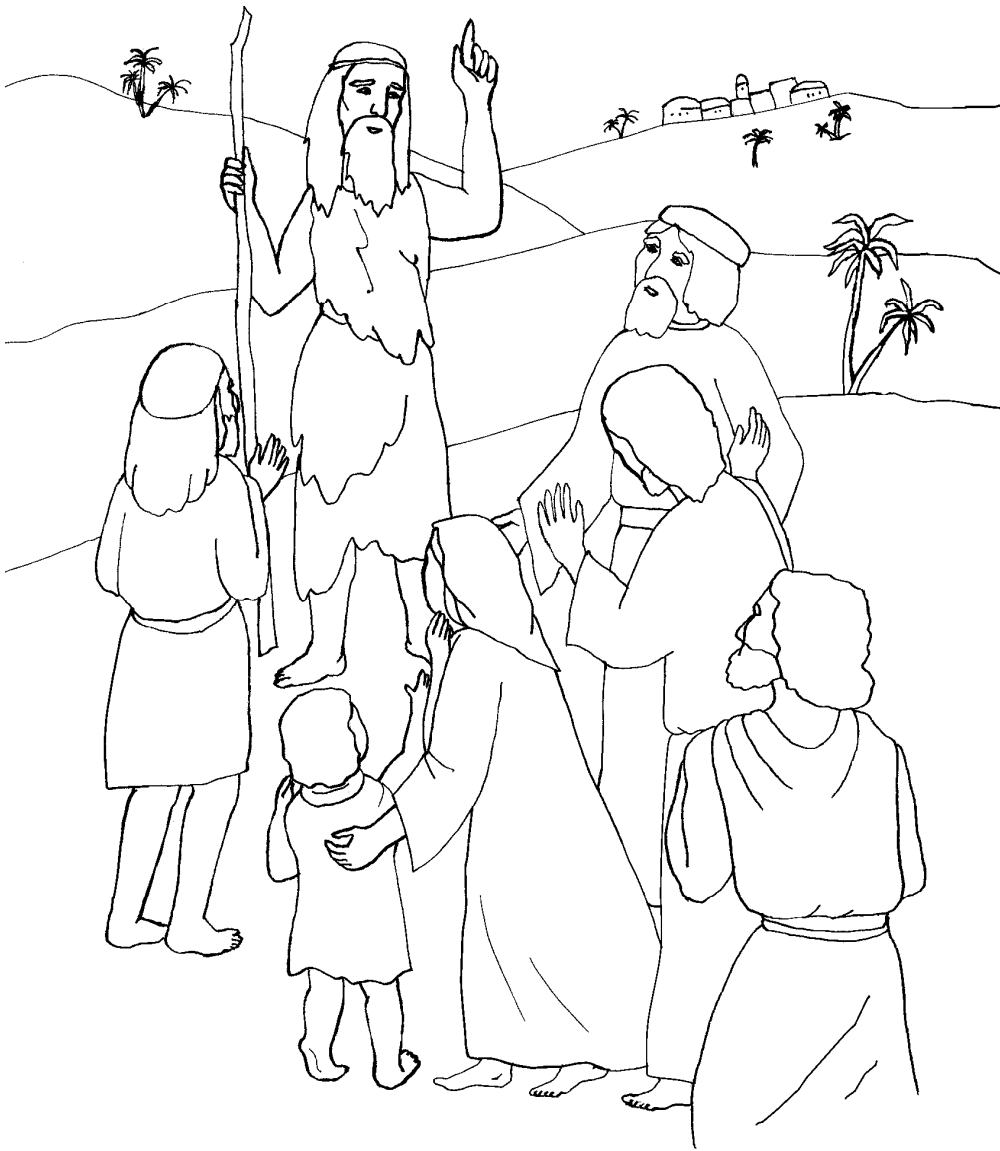

VÁNOČNÍ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*„Čiňte pokání
a dejte se pokřtít na
odpuštění hříchů!*

*Připravte
cestu Pánu,
vyrovnejte mu
stezky!*

*Každá propast bude
zasypána, hory i
pahorky budou
srovnány;
co je křivé,
bude přímé, hrbolaté
cesty budou rovné;
a každý tvor uzří
spasení Boží.“*

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o.Nika

Přijde za paní Novákovou Pepíček od sousedů a ptá se: „Paní Nováková, nepřinesl vám náhodou Ježíšek mobil, počítač a kolo?“ „Teda Pepíčku, jak jsi to uhodl? Přinesl nám i mobil i počítač elektrokolo.“ „Tak to mám pro vás smutnou zprávu. Budete mi to muset všechno vydat.“ „A proč?“ „Protože si Ježíšek spletl barák. O tyhle věci jsem ho žádal já!“

Není někdy snadné zajistit, aby Ježíšek doručil na správnou adresu správné dárky. Proto v předvánočním období lidé zkoumají, jaké dárky se „od Ježíška“ čekají, čím by měl udělat radost. Někdy, zvláště u dospělých, není na tuto otázku snadná odpověď. Vždyť už skoro všechno mají.

V dřívějších dobách byly Vánoce svátkem, kdy se lidé dělili o to, čeho měli málo. Obdarovávali se tím, čeho měli obvykle nedostatek, co pro ně bylo vzácné. Takové dárky pak vždycky potěšily. To pro nás může být inspirace. Položme si otázku: Čeho dnes máme málo? Času, skutečného zájmu, naslouchání, vzájemné blízkosti a určitě by nás napadly další důležité věci.

Ale není důležité vyjmenovat všechno, co nám schází. Je důležité zodpovědět si, co s tím uděláme. Jak se v těchto dnech změním, aby se mohl změnit svět kolem nás. K naší proměně nám může pomoci, když si uvědomíme, co nám věnoval Bůh. Do světa, kde vládla pýcha, hřích a násilí, nám v Betlémském dítěti daroval vtělenou pokoru, nevinnost a mírnost. Narozením Ježíše nám daroval odpuštění hříchů a naději na život věčný v nebi. A my jsme pozváni, abychom si tyto dary v Ježíšově blízkosti osvojili. Abychom ho přijali a stali se mu podobnými. Pak se sami staneme darem pro druhé. Budeme přinášet do světa radost, která má svůj původ v Bohu. Vánoce jsou nejen oslavou narození Ježíše Krista. Mají být také oslavou našeho znovuzrození pro život v Boží blízkosti. To je to, co dává těmto dnům smysl a naplnění.

o. Nik

24. 12. bude možné si přijít pro betlémské světlo před farou v Jeníkově.

V době vánoční bude před farou v Jeníkově opět betlém, který bude k vidění 24 hodin denně.

30. 12. ve 14 hodin bude v kostele mše svatá a po ní cca v 15h setkání u betléma.

Farní kavárna

Srdečně zveme dospělé a rodiče do farní kavárny – jedná se o neformální setkání, které má za cíl seznámení s druhými, odpočinek od běžných starostí, popovídání si a další. Nabízíme kávu, čaj, limonádu a drobné občerstvení (vlastní výrobky jsou vítány). ☺

Kavárna je otevřena od 17 hodin na faře v Jeníkově zpravidla každých 14 dní. První kavárna v novém roce je plánovaná na 13. 1., dále pravděpodobně každý druhý týden. Případné změny budou vyvěšeny na nástěnce před farou nebo na facebookovém účtu Fara Jeníkov.

Světce adventu: Jan Křtitel

***Obraz Jana
Křtitele od Maxe
Švabinského***

Jan Křtitel se podle vyprávění evangelisty Lukáše narodil příbuzné Panny Marie Alžbětě a byl asi o půl roku starší než Ježíš. Ve výtvarném umění nacházíme znázornění toho, jak si Ježíš a Jan Křtitel jako chlapečci hrají (např. Rafael Santi: Madona v lukách). Že to tak doopravdy bylo, je vzhledem k příbuzenství matek velice pravděpodobné.

Vzhledem k tomu, že se Jan rodičům narodil ve stáří, je také pravděpodobné, že jej sám jeho otec Zachariáš svěřil do výchovy kněžím patřícím do mnišské komunity v Kumránu u Mrtvého moře. Proto byl také od prvních dob uctíván jako patron mnišských komunit. Ve Svatém Janu pod Skalou se traduje legenda o setkání poustevníka Ivana se svatým Janem Křtitelem. Vypráví se, že Jan Křtitel Ivanovi potvrdil, že jeho poustevnická cesta je správná.

Jan vyrůstal v prostředí, které bylo otevřené Bohu a jeho slovu. Znal ticho pouště, a když tam zaslechl hlas Boží, vydal se do okolí řeky Jordánu a tam začal kázat, aby se lidé obrácením a lítostí nad hříchy připravili na příchod blížícího se Spasitele. Za Janem k Jordánu přišel také Ježíš a žádal od něj křest. Jan se napřed zdráhal. Říkal: Já bych měl být pokřtěn od tebe.“ Nakonec však svolil. Scéna Ježíšova křtu je nejrozšířenější umělecké znázornění Jana Křtitele: sochu křtu Páně najdeme skoro v každém kostele v blízkosti křtitelnice.

Jan poukázal na Ježíše jako na Beránka Božího. Tímto označením předpovídá Ježíšovo vydání se v oběť za spásu světa. Právě proto Jana Křtitele neznámý autor znázornil na fresce ukřižování v ambitu kláštera v Roudnici, i když fyzicky Jan u ukřižování nebyl. Inu takoví již jsou umělci: vidí za kulisy.

Posledním tématem, které rezonuje ve výtvarném umění a souvisí se životem svatého Jana, je obraz s Janovou hlavou na míse. Když Jan napomínal krále Heroda, že nesmí mít za ženu manželku svého bratra, dal jej král uvěznit. Ve vězení byl pak Jan kvůli intrikám zmíněné ženy Herodiady sťat. Stojí za zamyšlení evangelní zmínka o tom, že „Herodes se Jana bál, neboť věděl, že je to muž spravedlivý a svatý, a chránil ho; když ho slyšel, byl celý nejistý, a přece mu rád naslouchal.“ Herodes ví, že Jan je světec a v jeho přítomnosti prožívá směsici pocitů: je nesvůj, ale rád mu naslouchá. Světec na jedné straně působí neklid, ale zároveň zvláštním způsobem přitahuje. Člověk totiž nejasně tuší, že světec je bránou k Bohu, po kterém touží.

P. Jindřich

*Když chcete být šťastnými
rozdělte se s druhými*

Podzimní prázdniny ve Štítarech

Díky Bohu nám i tentokrát covidová situace umožnila jet s jeníkovskými dětmi na podzimní prázdniny do Štítar, kde je pravidelně travíme. Pobyt byl především určen pro ty, kdo se chystají na biřmování. Ale jely i mladší děti, které si program dokázaly užít taky.

Tam i zpět se jelo autem. Po příjezdu nás přivítali večerí a šlo se spát. V pátek se hrály hry a podobné věci. Natáčely se reklamy, jedna na zbožnou věc a jedna na cokoliv. Natáčení i následné večerní promítání výtvorů bylo zábavné. Vyrábění svícňů bylo také bez pochyb zajímavé. Roznášeli jsme zpravodaj. Byla i mše svatá a povídání s otcem Markem. V sobotu se do oběda hrály hry (karetní), taky jsme si nachystali ve skupinkách detektivku pro

ostatní, kde jsme se namaskovali a zahráli, co se stalo, a ostatní hádali, proč se to stalo. Po obědě se jelo na pouť do Senetářova. Cesta byla hrozně dlouhá a „nudná“. Ale přeci jen to stálo za to „utrpení.“ Mše sv. byla pěkná. Dozvěděli jsme se zajímavosti o místním kostele a bylo zasvěcení sv. Josefovi - Laura a Kačka, které se chystají na biřmování, přečetli modlitbu před sochou sv. Josefa. Po příjezdu zpět na faru jsme si dali buřt a šlo se na stezku odvahy. Byla tma a tak jsme využili svícný, které jsme si v pátek vyrobili. Vedoucí Jarda měl lucernu s princeznou (tu jsem mu vyrobil já). Nejprve byla modlitba na hřbitově za zemřelé. Potom jsme šli na nedalekou polní cestu na stezku odvahy. Mělo se dojít k potmě a každý sám k Jardovi, který byl o něco dál na polní cestě. Jenomže to by nebyl Jarda, aby nevymyslel něco nekalého. Svou lampičku nechal uprostřed cesty a zalezl se někam schovat. BAF!!!! vykřikl Jarda. Všichni se lekli. V neděli už se jen balilo a uklízelo a po mši sv. jelo zpět.

Vojta

Vyráběli jsme adventní věnce

V neděli jsme se sešli s dalšími přáteli a místními lidmi na faře, kde jsme společně vyráběli adventní věnce. Vždyť advent už pomalu klepe na dveře, proto je dobré být včas připraven. Sešlo se nás jedenáct, z množství různých větvíček, ozdob přírodních i umělých a svíček vznikly opravdu nádherné výtvořky. Především to ale bylo krásné setkání. Setkání předcházelo nasbírání přírodního materiálu, zelených jehličnatých větvíček a také šípku nebo kaštanů. Zelené větvíčky nám darovaly dvě paní z Jeníkova a jedna z Duchcova, bylo to od nich moc hezké gesto. S úderem 16. hodiny začalo tvůrčí odpoledne. Někteří z nás vyráběli věnec po delší době nebo snad i poprvé a tak to bylo trochu pracnější. Pro mě bylo odpoledne odpočinkové, oživily jej děti. Každému přišlo vhod drobné občerstvení - káva, čaj a něco sladkého. Vyrobené adventní věnce se moc povedly a byly originální. Podařilo se vyrobit také ohromný adventní věnec do kostela. Díky všem, kteří přišli.

Lucka

Mikulášské turné po jeníkovsku

V sobotu 4. 12. svatý Mikuláš a dva pomocníci andělé navštívili obce naší farnosti - Hudcov, Lahošť, Oldřichov a Jeníkov. Všude byli vyhlíženi rodiči a nedočkavými dětmi, které měly nachystané básničky, písničky a modlitby. Všechny byly odvážné a zasloužily si sladký balíček, žádné se nebálo, možná proto, že žádný čert široko daleko nebyl, připojil se ale v Jeníkově. Po několikahodinovém turné následovalo posezení u čaje na faře.

Eliška B.

Zamyšlení nad naším dneškem: O strachu a odvaze a obrácení

Žijeme v náročné době, tak jako v mnoha dobách lidé před námi. Na každého to působí trochu jinak. Přece však většina z nás zažívá, že nás současná situace nějak omezuje a zbavuje svobody. Nemůžeme v plném rozsahu dělat, to, co jsme byli zvyklí, a když už to děláme, tak s určitým rizikem.

Když to tak sleduji, vidím u lidí dvě základní tendence. Ta první vede do strachu a druhá k Pánu Bohu. Strach je nejhloupější reakce jakou můžeme zaujmout. Je sice přirozené, že se každý z nás do určité míry bojí, ale... Bojíme se nejistoty, smrti, ztráty svých blízkých a mnohého dalšího. Tento strach je nám vlastní, ale chybou je, když mu vše podřídíme. Je třeba jej racionálně ovládnout a být jeho pánem a ne otrokem. Pokud by nám totiž vládl strach, dělali bychom mnohá rozhodnutí, která by zpětně mohla být viděna jako špatná. Pod vlivem strachu totiž člověk snadno chybuje. Zdravý strach nás vede k přiměřené opatrnosti a v dostatečném promýšlení všech možností, které se nabízejí. Hrdinové nejsou ti, kdo nemají strach, ale ti, kdo svůj strach dokázali překonat odvahou.

Ta druhá tendence, kterou jsem zmínil je, že nás daná situace může vést k Pánu Bohu. Je možné říci, že celé lidstvo v této době naráží na své limity. U řady lidí životní problémy otvírají cestu k tomu, aby si víc vzpomněli na Pána Boha. No, a to je právě to správné řešení. Opakovaně se setkávám s otázkou, jak toto všechno může Pán Bůh dopouštět? Vedení učením Církve vyznáváme, že Bůh klidně dopouští i zdánlivé zlo, aby člověka přitáhl k sobě a zachránil ho pro život věčný. Z našeho pohledu nemoc a smrt je zlo, ale z pohledu Božího je skutečné zlo hřích a život vzdálený od Boha vedený proti jeho zákonům. Z tohoto pohledu současná problematická situace, kterou Bůh dopouští je jeho velkým pozváním, abychom se my lidstvo, jako celek víc obrátili k Pánu Bohu a zachránili si život věčný. Některým už to došlo, jiní však pyšně spoléhají na to, že my to zvládneme, my si poradíme. Dojde nám, že danou situaci můžeme vidět jako šanci?

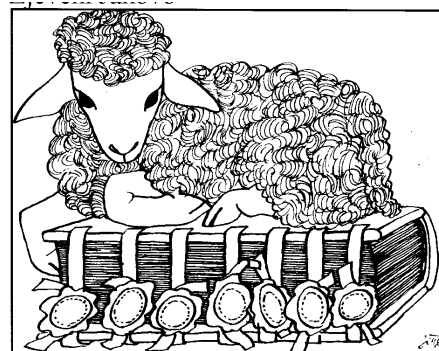
P. Marek Dunda

Otec Marek ve svém článku zmiňuje naši pyšnou lidskou neochotu změnit svůj život na základě Božích napomenutí, která v dějinách světa přicházela a stále přicházejí. Podobný scénář nacházíme předpověděný v novozákonní knize Zjevení sv. Jana. Čteme v ní „Lidé hynuli nesmírným žárem a proklínali Boha, který má moc nad takovými pohromami, ale neobrátili se, aby mu vzdali čest.“ (Zj 16,9) Být věřícím znamená tato znamení času číst a odhodlat se ke změně života. Sám Ježíš říká svým učedníkům, že hrůzná znamení budou předcházet jeho příchod. Nechce strašit. Ale chce, aby byli připraveni. Tak jako Jan Křtitel přišel, aby připravil lidi na první příchod Ježíšův, tato znamení připravují lidi na jeho druhý příchod.

Důležitým rozměrem adventu je právě také připomenutí tohoto druhého příchodu a obnovení jeho očekávání v srdcích věřících.

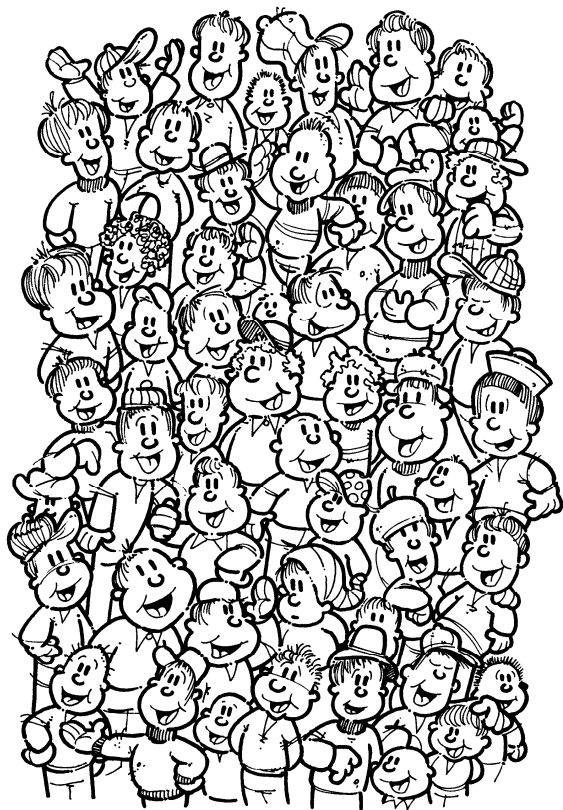
A protože se v tomto Zpravodaji tak trochu opíráme o umění, zmiňme v této souvislosti Píseň „V ten den, kdy Pán“. Píseň vychází právě z poslední knihy bible. V následujícím textu nabízíme srovnání jednotlivých slok písně s textem knihy Zjevení, kde se mluví o příchodu Páně, o soudu, trestu, odměně a o novém stvoření.

1. **V ten den, kdy Pán zas přijde k nám.** Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli, a budou kvůli němu nařikat všechna pokolení země. Tak jest, amen. Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí. (Zj 1,7-8)
2. **A jménem až nás zavoláš.** Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; dám mu bílý kámen, a na tom kaménku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je dostává. (Zj 2,17)
3. **A až zazní aleluja.** Slyšel jsem mocný hlas jakoby obrovského zástupu na nebi: „Aleluja! Spasení, sláva i moc patří Bohu našemu, protože pravé a spravedlivé jsou jeho soudy! (Zj 19,1)
4. **Až Beránek k svatbě přijde.** Přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla.“ Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých. Tehdy mi řekl: „Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu. (Zj 19,6)
5. **A kniha až se otevře.** Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl hozen do hořícího jezera. (Zj 20,12)
6. **A až se svět zas obnoví.** A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta. A slyšel jsem veliký hlas: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“
P. Jindřich

Diecézní setkání mládeže v Litoměřicích

Po dvou letech se opět uskutečnilo Diecézní setkání mládeže v Litoměřicích a my jsme měli příležitost se takovéto události zúčastnit. Nejdříve jsme se tam museli dopravit, takže jsme jeli vlakem. Když jsme dorazili na místo, přivítali nás testem na covid-19, který jsme si samozřejmě udělali, poté jsme dostali jmenovky se svým jménem. Poté jsme se šli ubytovat na pokoj a pospíchali jsme do kaple na uvítací mši. Po mši jsme šli na večeři. Poté následoval Radobýl, což je kopec, na kterém je kříž. Po cestě tam jsme hráli velice zábavnou seznamovací hru, kde jsme si vyměňovali dvojici a povídali si o různých tématech, která nám byla zadána. Kochali jsme se výhledem na Litoměřice, samozřejmě nechyběla společná modlitba v kruhu a se svíčkami, které nešly zapálit z důvodu silného větru. Na cestě nazpátek před jedenáctou hodinou jsme se málem ztratili, protože jsme byli loudalové a chodili jsme velice pomalu, protože nás bolely nohy. Ale v pořádku jsme dorazili na hostel, kde

jsme byli ubytovaní. Následně jsme měli možnost jít do čajovny, kde se popíjel teplý čaj a jedli se oříšky s přáteli. Začátek dne začal mší svatou v kapli. Poté jsme šli do kina, protože tam byl program a samozřejmě nás uvítali také testem na covid-19, který samozřejmě jsme si zas udělali. V kinu hrála schola dívek, který nádherně zpívaly a doprovázely program, byla tam talkshow, hosté v ní byli velice rozlišní, byl tam otec biskup, dále bachařka, pak ředitelka hospicu a právník, který se zabýval manželstvím. Zazněly velice zajímavé otázky a odpovědi, které nás ponaučili a dozvěděli jsme se toho velice mnoho. Po kinu následoval oběd, který byl moc dobrý a pochutnali jsme si na těstovinovém salátu či guláši. Po poledním klidu jsme byli rozděleni do různých skupin, který jsme si vybrali sami. My jsme si vybrali téma skupinky manželství a homosexualita. Poté jsme diskutovali s otcem Kamilem, který je super a ochotný zodpovědět všechny různé otázky, které jsme mu kladli. V následujících hodinách jsme byli rozděleni do druhých skupin podle našeho výběru. Někteří z nás šli vyrábět růžence a někteří šli na procházku po Litoměřicích. Po večeři následovala adorace a modlitba chval, kde opět hrála dívčí kapela, pak jsme udělali průvod se svíčkami, když se přinášela monstrance. Bylo to moc pěkné a emotivní. Také jsme mohli využít přímluvnou modlitbu. Poté byla možnost opět zajít do čajovny. Ráno začalo ranní modlitbou v kapli, pak snídaně a šli jsme do katedrály Sv. Štěpána. Závěrečná mše s biskupem a knězi, kterou jsme takovýmto způsobem zažili poprvé, byla velice hezká. Z krásné podařené mše jsme měli husí kůži, protože jsme to procítili. Byl to úžasnej moment tam být a zúčastnit se. Poté jsme dostali požehnaní a rozloučili jsme se. Jsme velice rádi, že jsme mohli být částí něčeho takového.

Monika + Maruška

Advent – katalog, Vánoce - dárky

Doba adventní v mnoha rodinách znamená, že dítě dostane katalog, ve kterém zaškrťává dárky, které má Ježíšek o vánocích přinést. V tom pak spočívá smysl vánoc. Jsou tady – dárky, které jsem si přál. Po rozbalení dárků – končí vánoce.

Advent jako období přípravy na příchod Pána Ježíše, na osobní setkání s Ním se vytratil. To setkání má člověk prožít zvláště na „Štědrý den“, kdy lidé i pěšky ve sněhu putovali na „půlnoční“ bohoslužbu. Boží Syn přišel jako člověk k nám lidem, aby žil náš život a podobal se nám ve všem kromě hříchu. Každého člověka zve k následování. Stačí otevřít svá srdce.

Přípravou na setkání může být i dobrá svatá zpověď, kde prožíváme odpuštění hříchů a radujeme se z toho, že již teď zakoušíme ovoce toho, proč Ježíš přišel.

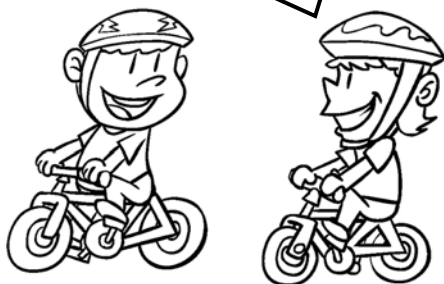
Prvotní křesťané se loučili slovy „Maranatha, přijď Pane Ježíši“. Brali celý život jako přípravu na setkání s Tím, kterého milujeme. Dnes, když se naplní náš čas, jsme jen překvapeni, zaskočení, nevěříme tomu, vždyť jsme ještě ... A na to hlavní jsme zapomněli.

Važme si toho, co máme aneb „Jedu na mši!“

Ty časy, kdy kněz měl v duchovní správě jednu farnost-vesnici, kde i sám žil na faře a sdílel s lidmi veškeré jejich dění, jsou pryč. Jak sami vidíte, dnes je situace jiná. Kněz má ve správě několik farností a tomu též odpovídá i hledání či řešení konkrétních situací, souvisejících s pastorační činností. Někteří stále žijí v duchu doby svého mládí, kdy vše bylo jinak, a protože nepřijímají současnou situaci, čekají na něco, co se nevrátí. Církev za dobu své víc jak dvoutisícileté existence již prošla mnohými změnami, které byly odpovědí na potřeby doby. I dnes se stále hledá. Možná se mění způsoby pastorační činnosti, ale Bůh a jeho poselství v evangeliu je stále stejný.

Přeji si
k Vánocům nové
kolo, abych mohl
jezdit na mši!

Lidé dnes jezdí na nákupy, žáci často dojíždějí do školy, rodiče do práce, k lékaři, na dovolené. I na bohoslužby, kde se můžeme setkávat s živým Bohem ve svátostech, se zkrátka také někdy musí dojet (dojít), když nejsou v místě. Není nic špatného, není to zlá vůle pana faráře, prostě je to tak. A ten, kdo dojede, dává najevo, že pro něj účast na mši svaté něco znamená. Tyto mimořádné možnosti setkání s živým Bohem jsou snadno dostupné těm, kteří o ně stojí. Možná za pár let, pokud se nezmění situace, budeme nuceni jezdit mnohem větší vzdálenosti. Ale pro ty, kteří objevili, co jim bohoslužba přináší, to nebude nepřekonatelná překážka. Važme si toho, co máme a pamatujme, že každý jednotlivec a jeho osobní projev víry je důležitý.

P. Pavel Sobotka

Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka a správce Božích tajemství, ... (Z modlitby za kněze ve farnosti)

V minulém Zpravodaje jsme vás informovali o tom, že nás papež František pozval ke společné synodální cestě. Nesměle jsme se tedy na cestu vydali.

V některých farnostech se podařilo najít koordinátora synodního procesu z řad laiků, v jiných se farníci sešli s knězem, aby přemýšleli, jak „společnou cestu uchopit“. Zase v jiných vesnicích či farnostech jsme byli svědky rozbíhajícího se dialogu, který odhalil skryté problémy a zranění, která brání farním společenstvím k životu. Ze všech těchto signálů začíná být stále více zřejmé, že synodální dialogy nebudou jen akademické, ale že se budou dotýkat praktické a funkční oblasti životů našich farností. Dá se očekávat, že v našich pohraničních farnostech v rámci synodních setkání budeme probírat i situaci, o které píše P. Pavel v předchozím článku.

V přípravném dokumentu k synodě se píše: **„Cílem synody není vyprodukovat dokumenty, nýbrž „dát vzklíčit snům, probudit prorocství a vize, přinést nové naděje, rozhojnit důvěru, obvázat rány, navázat vztahy, dát zazářit nadějnému úsvitu, učít se jedni od druhých a vytvořit pozitivní náhled, který bude osvěcovat mysl, zahřívát srdce a rukám navrátí sílu“.**

Právě ty farnosti, kde se tohoto cíle podaří dosáhnout, se stanou živými a oživujícími centry. Farnosti, kde se to nepodaří, setrvačností „dojedou“, ale ne do cíle. Přeji všem našim farnostem dostatek snících lidí plných naděje, oplývající nápadů a vizemi, pozitivních, angažovaných, vztahujících se, lidí s jasnou myslí, hořícím srdcem a silnými rukama.

K zamyšlení se nám nabízí 10 témat a ke každému další podrobné otázky. Abyste měli konkrétní představu toho, o čem se na synodních setkáních hovoří, uvádíme otázky z některých okruhů. Budete-li se chtít vyjádřit, můžete napsat na email jindrichcoupek@seznam.cz

1. Na společné cestě

- ♣ Jsem křesťanem pro sebe, anebo s druhými?
- ♣ Jak si k sobě navzájem v našem společenství můžeme být blíže?

2. Naslouchání

- ♣ Co komplikuje naše naslouchání druhým v našem místním společenství?
- ♣ Umím druhému naslouchat bez předsudků? ♣ Jsem otevřený pro jiný názor?

4. Slavení bohoslužby

- ♣ Jaké místo má v mém prožívání života s Bohem liturgie, zvláště nedělní bohoslužba?
- ♣ Vnímám liturgické slavení především jako úkon své osobní zbožnosti, anebo jako projev života celého Božího lidu?
- ♣ Jaké kroky děláme k zapojení nově příchozích do naší farnosti tak, aby se cítili být přijati?

8. Autorita a spoluúčast

- ♣ Co mi říkají slova „spoluzodpovědnost v církvi“?
- ♣ Jakou zkušenost dosud ve své farnosti máte s týmovou prací, která se projevuje jako společné hledání priorit a rozdělování spoluzodpovědnosti?

P. Jindřich

Srdečné vyznání malého Toníka

Představte si to: i takové věci děti říkají před spaním mamince ...

„Maminko, víš jak tě mám rád? Víš, já tě miluju jednou a tatínka taky miluju jednou.

Ale víš koho miluju třikrát?“

„Nevím“

„No, víš, mám v srdíčku takový pokojíček, a v tom pokojíčku je místečko pro Pána Ježíše i Pannu Marii. Oni tam jsou spolu a já je hrozně miluju.“

Toník

Já a kultura

Jednou z oblastí, která dostává v dnešní době také tak zvaně na frak, je kultura. Nekonají se vernisáže, koncerty, divadelní představení a další kulturní akce. Přitom kultura, jak samo slovo napovídá, souvisí velice úzce s kultem, tedy taky uctíváním Boha.

Lidé vždy vnímali, že nejrůznější druhy umění patří k bohoslužbě (architektura, malířství, hudba, slovo). Platí také tvrzení, že kultura souvisí s mystikou a zjevováním se Boha. Prorokům se Bůh v nitru zjevoval a oni pak své intuice vyjadřovali způsobem jim vlastním. Umělec je vlastně také takový prorok. Žasl jsem nad tím, když mi kamarád vyprávěl o tom, jak vznikají jeho obrazy. Říká: „Já ten obraz v duchu vidím. Ten obraz je mi dán shůry jako dar“. A tuším, že nějak podobně to mají hudební skladatelé: dílo, které napíší do not, jim zní v duši. Jiní zase vyprávějí o

tom, jak vznikly některé jejich texty: „Vůbec nevím, jak jsem to napsal: prostě jsem sedl k psacímu stroji, psal jsem a psal a za dvě hodiny to bylo.“ Lze se právem domnívat, že umělecká díla jsou dílem Ducha svatého, který vane, kam chce a používá si kohokoli, aby poodkryl roušku, za kterou se nám Bůh skrývá.

Jednou výhodou lidí z měst je to, že kultura je jim dostupnější, než nám na vesnici. Ale obecným trendem zůstává, že lidé rezignovali na autentickou kulturu, přestali jí rozumět. Není to tím, že by kultura byla nesrozumitelná. Myslím, že poklesla schopnost lidí kulturu vnímat. Stali jsme se jaksi otupělými, sami kulturu neprodukujeme, na nic nehrajeme, nezpíváme, nemalujeme, slohové úvahy už dávno nepíšeme, knihy nečteme. Spokojili jsme se s kulturou neautentickou, pokleslou, kterou nás tak velice často živí televize. Pak nemáme ani touhu nechat se unést kulturou vznešenou, která nás beze slov doslova povznáší k nebesům.

Člověk by si řekl, že když se v kostele na vsi koná koncert, tak by měl být kostel naplněný do posledního místečka. Opak je pravdou: často nepřijdou ani ti, kteří chodí na bohoslužby. To vše svědčí o jakési ztrátě smyslu pro kulturu a nezbyvá než doufat, že se to časem změní.

P. Jindřich

Impulsy Boží a prorokyně Hana

Křesťan by měl dorůst k tomu, že ho vše přivádí blíž k Pánu Bohu: radost, utrpení, bolest, setkání, události - zkrátka úplně vše. Tak jak někteří mají dvojsmyslné myšlení a za vším jsou schopni vidět hned nějakou prasárnu, tak se učme nalézat ve všem to Boží. Samozřejmě, že to nejde samo, chce to se tomu učit, chce to i snahu.

Nedávno mi jeden známý poslal odkaz na starou píseň, kterou zpívá Hana Zagorová. Jistě si nikdo při prvním poslechnutí nemyslí, že tato píseň může být vnímána jako modlitba. Zkuste si i vy poslechnout tuto písničku a ve svém srdci se připojte k tomu, co Hana Zagorová ve své písni vyznává, ale vy se ve svém nitru obraťte k Bohu. A v duchu říkejte Pane, Pane Bože, Ježíši...atp. Že se vám to zdá příliš zvláštní, takto tuto píseň vykládat? Existují různé výklady básní, a kdo může omezovat vykladače do předem daných kolonek? Vždyť i různé básně mohou mít svůj originál. Výklad, s kterým by autor nepočítal, ale Božský autor Duch Svatý už předem může vkládat do tvorby autora něco, co pod jeho vedením objeví jen

někteří, třeba až za dlouho. Zkuste se tedy zaposlouchat v tomto duchu a uvidíte, že i takováto světská píseň, může prospět věřícímu a stát se i modlitbou. Neměl by náš vztah k Bohu být tak intenzivní, vroucí a plný lásky, jak zpívá Hana Zagorová své písni? Podobně se můžete učit vidět to Boží i ve všem dalším. Pozor však, abychom nenapasovali umělce svou pobožnou představu hned na vše. Někde je totiž třeba hledat déle a někde každý nenajde. Ale stále je dost toho, kde se najít dá. Píseň se jmenuje „Já se vznáším“ a lze si ji poslechnout na kanále YouTube.

P. Marek Dunda

Otázka: Kultura za 500

Jsme téměř na samém konci Zpravodaje, v němž jsme se mimo jiné zamýšleli nad problematikou kultury. Obracíme se tedy na vás na závěr s otázkou, která také s kulturou souvisí. **Rozpoznáte z níže uvedeného notového zápisu, o kterou vánoční píseň se jedná?** Vaše odpovědi, náměty a postřehy očekáváme na emailu jindrichcoupek@seznam.cz.

P.S. Exerциe budou letos opět v exercičním domě ve Vranově. Ohledně termínů a dalších informací kontaktujte co nejdřív Magdalénu Jírovou na tel. 731 402 745.

Ve škole měli žáci za úkol napsat slohovou práci na téma „Jak jsem strávil vánoční prázdniny“. Honzík napsal: „Děkuji, výborně.“

Děda pod stromečkem rozbalí dárek a říká babičce: „Ale, podívejme se, ponožky! Ale, bábo, ty už jsem dostal i loni!“ A babička na to: „No vidíš, dědku, a pak prý že máš sklerózu!”

Dvacátý čtvrtý prosinec je den, kdy se mění heslo „Nejezte to cukroví!“ na heslo „Snězte to cukroví!“

Muž se ptá své manželky, co by si přála k Vánocům? Ta mu odvěti: „Nevím.“ Uběhne pár dní a oba sedí pod štedrovečerním stromkem a rozbalují dárečky. Žena se pustí do vybalování, když tu na ní z lesklého papíru vypadne špinavý, rezavý, kus plechu. „Co je to?“ nechápe manželka. – „Nevím.“ muž na to.

„To by mě zajímalo, co nám zítra pán Bůh hodí?“ mudruje pod vánočním stromečkem policista. „A co by ti měl jako Bůh házet?“ nechápe paní policajtová. „No, je přece zítra Boží hod, ne?“

Baví se tři ženy, co daly manželům k Vánocům. „Koupila jsem manželovi věc, co udělá stovku za 10 sekund – je to Honda.“ „Já mu koupila věc, co udělá stovku za 5 sekund – je to Porsche!“ Třetí je trumfuje: „Já mu koupila věc, co udělá 200 za sekundu – je to osobní váha!”

Paní šeptá manželovi do ouška: „Kocourku, k Vánocům bych si přála koně.“

Muž odvěti: „A musí to být anglický plnokrevník, nebo ti stačí půl kila točeného?“

„Tatí, opravdu mi ten počítač přinesl Ježíšek?“ ptá se Pepík táty. „Ale jistě, co tě to napadlo?“ „No, že celej den stojí nějaký chlápek u domovních dveří a chce třetí splátku.“

„Za chvíli budou Vánoce,“ povídá pan Kalianko své polovičce, „měli bychom rozmýšlet o tom, jak příjemně strávit volné dny.“ „Správně, co navrhuješ?“ „No, já si myslím, že si koupím pět litrů vína a ty odcestuješ na venkov ke svým rodičům!“

Jaký je rozdíl mezi Vánocemi před 15 lety a dnes? Před 15 lety člověk přemýšlel: „Budou dárky, nebudou dárky?“ Dneska přemýšlí: „Bude na dárky, nebude na dárky?“

Za věznem přišla po svátcích návštěva. „Neměl jsi problémy s tím pilníkem, co jsem ti poslal ve vánočce?“ „To nestojí za řeč, zítra ráno jdu na operaci žaludku.“

Bez rodiny se člověk chvěje zimou... A proto není důležité, co člověk pod stromečkem rozbalí, ale to, že není sám...

Vánoční farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v prosinci 2021 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako velikonoční a vyjde, dá-li Bůh, v dubnu 2022. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušaněch). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300